

cast. *peñón* (els *Penyons* de Laguar, p. ex., 30 k.a l'E. d'Alcoi), mossàr. *penone* >àr. **benónä*, dissimilat *benora* >*menora* (assim.).

Altres en serien compostos.

3) *Menjovellos*, te. de Xixona (XXXV, 91.20), nom de dos turonets parions <*benjomellos* (amb metàtesi *b-m* >*m-b*) < PENNOS GEMELLOS 'penyals bessons' (per al masculí 'peny' V. *DECat.* VII, 432a47ss, 436, n.4); o bé MONTES GEMELLOS?

4) *Meneo*, Font de~, te. Aiello de Malferit (XXXII, 10 77.18). Donat el sign., sembla ser un cpt. de l'àr. 'uyün' fonts' amb moss.-àr. *mene* 'penya': en la combinació el 'ain mantindria la -e final de *benä*, allargant-la en *benéyun*, d'on retrocés de l'accent: *benéun* >*beneo*. O àràbic pur *iben-uyün* 'el de fonts, lloc de fonts?'. Sembla ser el mateix lloc que una alqueria de *Meneu* que segons Lapeyre tenia 20 focs moriscos el 1527 i 32 el 1563, i s'identificaria amb la Torre de Lloris. També hem pensat a derivar-lo del NP *Menéyu* (germ. MAN-HILD, veg. *Montmaneu*).

5) *La Menfalla*, nom evidentment antic, d'un mas important, o menut llogaret, deshabitat, en el Matarranya, a 4 k. del poble de Nonasp. Com que és país muntanyós, vora la confluència de l'Algars amb el Matarranya, uns 6 k. a l'O. de Faió, crec que també vindria de *ben(è)* 'penya': el 2on. component podria ser *FALLIA, variant formativa de *FALLIUM, d'on el cat.dial. *fall* 'esclatxa de penya' (*DECat.* III, 866a 6-57, b17ss); o bé compost amb l'ètimon àràbic del nom de Faió, poble veí: *hayyün*, que tenint síl.l. tançada *hay*, podia retrotraure l'accent en *háyyun*; l'ús amb article *la* - podria indicar que es mantingués consciència del mot *la menä* 'la penya'. Pots ser, però, preferirem partir de l'àr. *al-mäbälla* 'la milícia' i 'quarters o sojorn de tropa' (cast. ant. *almofalla*), que donaria l'*al(m)me(n)falla* amb propagació de la nasalitat; cf. *Serramofalla* (Llitera) infra s.v. *Mo*.

6) i 7) Nom de dues habitacions dins la mateixa comarca, si bé la primera uns 35 k. O.de l'altra. Noms d'aspecte ben singular, que ja per si sol invita a cercar-los una explicació mossàrab: 6) *Cova de Miamântç*, una de tantes que en aquesta zona serviren d'alberg normal dels moriscos, en te. d'Orba (XXXIV, 119.23): havent demanat a l'inf., si se'n contava cap història (que pogués explicar-ho a base de l'aparent frase castellana) ho negà, afirmant que era un nom de temps vell, i de sentit ignorat.

Llavors ho relaciono amb un nom semblant: 7) *Mas de Menente* (*menēnte*) muntanya amunt, dalt d'Alcoi (XXIV, 6.16).

Per a tots dos es podria partir de IMMİNENTE 'que amenaça caure';¹ però donariem compte millor de la fonètica suposant PINNA INHIANTE, que es bada, es migparteix (*inbians* mot popular usat per Plaute, Tàcit, Valeri Flaccus etc.). D'aquí evolució bifurcada:

**Penenänte* >*Benenente* > *Menente* (nasalitat propagada i haplologia). D'altra banda **Beniante* > *Meniante* > *Memjante*, i metàt. *Miemante*, *Miam-*.

En forma versemblant, suposariem que a tots dos llocs comencés per ser una gran esclatxa natural de les penyes, aprofitada com a cova habitable en el (6); i a Alcoi, s'hi faria després un mas ben construït per viure-hi millor.

¹ Cf., però, l'art. *Vilamanent* (v. I, 294), i fins *Tagamanent* (s.v. *Toga*, infra)

Mena NP, V. *Sentmenat*

15 *MENA*

La Mena, partida d'Alp (Cerdanya). És un dels cims que componen el massís de la Tosa. D'aquí:

Font de la Mena, partida del terme de Das (Cerdanya) (J.Cor. 8.VII.1934).

HOMÒNIMS:

Rocs de la Mēna, partida d'Aristot (Alt Urgell) (*DECat.* v, 565a40-41).

Forat de la Mēna, cavitat en el te. de Berrós (Pallars Sobirà) (*DECat.* v, 565a42).

ETIM. Mena, «mineral, mina» (*DECat.* v, 564a1-16). J.F.C

Menadella, *Menarella*, V. *Almenarilla*

MENÀRGUENS

Millor MENARGUES, poble de La Noguera, a la dr. del Segre, uns 6 k. SO.de Balaguer.

Pron. local: oït sobretot *Menàrges* (i alguns, *menàrgens*) en les enqs. de 1957 a Torrelameu i Algerri (Casac., però, oï *menàrgens* a Algerri i Torrelameu, 1920);¹ la forma oficial *menàrgens* predomina en els pobles més apartats: «a *menàrgens*» anotat a Miralcamp, Bell-lloc, Alcoletge, Talladell, Sidamon (xv, 79, 125, 131, 214, 115).

Observem que els meus informants, en enumerar-los, generalment, el citaven tot seguit darrere de *Tèrmens* (p. ex. a Sidamon), ço que influiria en l'adopció d'aquesta variant *-ens*; que encara que acceptada oficialment, ve d'una alteració vulgar recent, per influència del nom de *Tèrmens*, el poble immediat a *Menargues*. En el nom de *Tèrmens* l'ús del cat. occid. s'ha resistit a l'adopció del plural *homes, orfes, marges, termes*: que penetren pertot, en lloc dels antics *tèrmens, hòmens, òrfens* etc.; d'on es propagaria, com ultracorrecció, a *Menàrguens*, ultracorrecció que no és, però, un cas únic (vegeu-ne més exs. en *DECat.* v, 189a53).

Antoni de Bofarull, que com a historiador i bon erudit, ho sabia bé, ja va adoptar la forma correcta,